

vkladní knížky vybrati, že před peněžními ústavy na ni čekal a že ona pak, vybraš peníze, je obžalovanému odevzdala. Soud uvádí dále, že uvěřil výpovědi spoluobžalované Marie H-é, avšak z důvodů rozsudku nevysvítá zřetelně, zda nalézací soud přijal za pravdivé také ono seznání spoluobžalované Marie H-é, poněvadž se v rozsudkových důvodech uvádí pouze, že nalézací soud nabył přesvědčení o tom, že obžalovaný peníze na vkladní knížky Josefa V-y vybrané na sebe převedl a ukryl, a dále o tom, že mu bylo známo, že jde o knížky ukradené, aniž však zároveň zřetelně doložil, zda má za pravdivou i onu další výpověď spoluobžalované, která by podle toho, co uvedeno, mohla poukazovati na trestný skutek »prošantročení«, obžalovanému jakožto podílnictví na krádeži přiřítatelný. Již pro tento nedostatek skutkových zjištění bylo rozsudek, pokud byl napaden, zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu, by ji v tomto objemu znovu projednal a rozhodl, aniž bylo třeba se zabývati ostatními výtkami zmateční stížnosti.

Čís. 2676.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Okolnost, že hotelier byl následkem mylného pojetí předpisů pro hotelovou živnost mínění, že jest oprávněn požadovati ceny, platné pro hotelové ubytování, i za pokoj k hotelovým obytným místnostem přímo nenáležící, jest skutkovým omylem podle §u 2 e) tr. zák. (§ 8 lich. zák.).

(Rozh. ze dne 25. února 1927, Zm II 112/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem bytové lichvy podle §u 8 čís. 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Z uplatněných důvodů zmatečnosti jest oprávněn důvod podle čís. 4 §u 281 tr. ř., pokud zmateční stížnost vytýká, že nebyl připuštěn nabízený důkaz znalci hoteliery o přiměřenosti činže a že se nalézací soud v tomto směru spokojil pouze s posudkem znalce stavitele, ač tento podle svého znaleckého oboru neměl způsobilosti ku stanovení zvláštních složek pro utváření ceny za hotelové ubytování, — jakož i důkaz týmiž znalci o tom, že když se host z nedostatku místa umístí jinde, než v místnostech hotelových, lze žádati cenu hotelovou. I když soud zjistil, že nešlo o hotelový pokoj, byl přece nabízený důkaz znalci hoteliery důležitým pro obhajobu obžalovaného, zejména pro posouzení jeho viny po stránce subjektivní. Byl-li totiž obžalovaný, jak se omlouval, třeba i jen pro mylné pojetí příslušných předpisů zákonných, platných pro živnost hotelovou, tedy nikoli pro neznalost předpisů trestního zá-

kona (§ 3 tr. zák.), — toho domnění, že vzhledem na tvrzenou zvyklost jest oprávněn, by jako hotelier požadoval i za pokoj k hotelovým obytným místnostem přímo nenáležející ceny, platné pro hotelové ubytování, byla by to důležitá okolnost pro posouzení jeho viny v tom směru, zda si mohl býti a byl vědom, že požaduje ceny zřejmě přemrštěné a že požadováním placené činže vybočuje z mezí toho, co jest dovoleno. Bylo proto zmateční stížnosti již z tohoto důvodu vyhověti a uznati jak uvedeno, aniž bylo třeba zabývat se dalšími uplatněnými důvody zmatečnosti. Při tom jest obrátiti pozornost ještě k této okolnosti: Obžalovaný byl uznán vinným, že požadoval zřejmě přemrštěné nájemné, využívaje mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, a rozsudek zjišťuje k odůvodnění této zákonné náležitosti trestného činu, že S-ová nemohla jinde bytu nalézt. Ze zjištění toho však nevyplývá zřetelně, zda tato nemožnost nalézt byt byla důsledkem poměrů válkou vyvolaných, totiž důsledkem bytové nouze jako obecného zjevu vzešlého z následků války, či zda nemohla nalézt byt snad z té příčiny, že sama jsouc cizinkou hledala pro sebe a pro svoji četnou rodinu ubytování v jednom nájemním pokoji, kterážto okolnost mohla míti rovněž vliv na odepření pronájmu vzhledem na nadměrné užívání takto pronajatého obytného pokoje.

Čís. 2677.

Zmatek čís. 4 Šu 281 tr. ř. nelze uplatňovati pro zamítnutí průvodního návrhu v písemném podání před hlavním přelíčením, jež nebylo při hlavním přelíčení čteno.

Při vyjevovací přísaze jest udati (§ 199 a) tr. zák.) i takové pohledávky, důchody neb jinaké složky jmění, na které exekuce není přípustna (možna); omyl o této okolnosti; zamlčení služebního poměru v seznamu jmění.

(Rozh. ze dne 26. února 1927, Zm II 367/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. července 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle Šu 281 čís. 4, čís. 5, čís. 9 písm. a), čís. 9 písm. b) tr. ř., je však ve všech směrech neodůvodněna. Lze ponechati stranou, že shledává neúplnost soudního výroku o skutečnostech též v opomenutí obsahu písemného prohlášení firmy F., ačkoliv spis ten při hlavním přelíčení nebyl čten a proto nemohl býti předmětem úvah nalézacího soudu podle zásady prvé věty Šu 258 tr. ř. Lze ponechati dále stranou, že neúplnost řízení lze jako zmatek uplatňovati jedině za předpokladu, že jest následkem opomenutí nebo zamítnutí návrhu stěžovatelova nalézacím soudem, tedy návrhu při hlavním přelíčení učiněného, kdežto stížnost opodstatňuje výtku neúplnosti řízení poukazem na návrh, který byl učiněn před hlavním přelíčením v písemném podání, jež při hlavním přelíčení čteno ne-